

Arrest

nr. 253 979 van 4 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, F. F. (...), bent een Afghaanse burger van Pashtoe origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van Shamalzai Khwar, behorend tot het district Mirzaka gelegen in de provincie Paktia.

U werkte sinds een tweetal jaar als een toezichthouder bij een tankstation in uw regio van herkomst. Op een nacht, tijdens uw dienst, stapten de taliban op u af. De talibanleden vertelden u dat ze een operatie zouden uitvoeren in de omgeving van het tankstation. Concreet gingen ze een bom plaatsen onder een brug. U werd door hen bedreigd en liet hen hun gang gaan.

In de ochtend kwam de uitbater van het tankstation en u vertelde hem alles. Jullie brachten de politie op de hoogte. Zij kwamen ter plaatse en ontmantelden de bom. U vertelde de politiecommandant over de bedreigingen van de taliban maar hij stelde u gerust.

Hierna ging u naar het huis van uw maternale oom. Hij had een andere kijk op de situatie. Volgens hem had u zich in de nesten gewerkt en was uw leven in gevaar. Uw oom ging dezelfde avond naar uw ouders om het probleem aan te kaarten. Er werd besloten dat u Afghanistan moest verlaten. De volgende ochtend kreeg u nog telefoon van uw moeder: uw ouderlijke huis was aangevallen door de taliban en ze namen uw vader mee. De taliban lieten ook een dreigbrief achter.

U verliet Afghanistan op de 10de sambula 1397 (omgezet naar de westerse kalender 1 september 2018). U reisde doorheen Iran, Turkije en Bulgarije. Vervolgens verbleef u een vijftal maanden in Servië om verder door te reizen via enkele voor u onbekende landen. Op 30 juni 2019 betrad u uiteindelijk het Belgisch grondgebied om enkele dagen later, op 3 juli 2019, uw aanvraag tot internationale bescherming in te dienen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u hen verraden heeft aan de overheid.

Een twee of drietal dagen na zijn ontvoering werd uw vader met behulp van de dorpsouderen vrijgelaten door de taliban. Tijdens zijn gevangenschap werd uw vader gefolterd, hij raakte hierdoor half verlamd. Bij zijn vrijlating kreeg hij nog een dreigbrief mee die aan u gericht was.

Ter staving van uw aanvraag ontving het CGVS een aangetekende zending die volgende documenten bevatten: uw originele taskara, de taskara van uw vader, een stemkaart van uw vader, een arbeidsovereenkomst van het tankstation, een dreigbrief van de taliban, een brief van de ouderen en de enveloppe waarmee deze stukken verstuurd werden.

Daarnaast ontving het CGVS op 18 augustus 2020 en 27 oktober 2020 ook e-mails van uw advocaat, telkens met opmerkingen over de kopieën van de gehoorverslagen van respectievelijk het persoonlijk onderhoud op 28 juli en op 8 oktober 2020.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS merkt op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Vooreerst is het niet waarschijnlijk dat u 's nachts als toezichter van een tankstation aan de slag bent geweest in Afghanistan. Uw verklaringen omtrent de inhoud van uw job bleken immers bijzonder vaag en onsamenhangend. Hiernaar gevraagd stelde u aanvankelijk dat u er moest op toezien dat er geen olie werd gestolen (CGVS 1, p. 24). Doorgevraagd op uw takenpakket sprak u nog over een aanpalend voedingswinkeltje dat uitgebaat moest worden. Het verkopen van voeding behoorde naar eigen zeggen ook tot uw taken (CGVS 1, p. 24-25). Als het CGVS vervolgens stelt dat het winkeltje dan ook 's nachts open was, bleek dit evenwel niet langer het geval en beargumenteerde u plots dat u niet in de voedingswinkel stond, dat deze winkel 's avonds gesloten was en dat u enkel toezichthouder was (CGVS 1, p. 25). Het is weinig aannemelijk dat u zoveel moeite zou hebben met het beschrijven van uw takenpakket als u inderdaad aan het werk was bij het tankstation.

Verder konden ook uw verklaringen met betrekking tot uw vermeende ontmoeting met de taliban niet overtuigen. Omdat in de nabijheid van het tankstation een brug lag waar de taliban een bom wilden plaatsen, kwamen ze u op de hoogte brengen van hun plannen (CGVS 1, p. 23 en CGVS 2, p. 17). Het CGVS acht het echter niet aannemelijk dat de taliban op dergelijke opzichtige en risicovolle wijze te werk zouden gaan door een buitenstaander, en dan nog wel een toezichthouder, bij hun operatie te betrekken. De kans op een vroegtijdige detectie van de bom vergrootte immers aanzienlijk op die manier, getuige het vervolg van uw verhaal. Bovendien laat u het na om te verduidelijken waarom de taliban in dit specifieke geval toch zo zouden handelen en dergelijk risico zouden nemen. Meer bepaald schept u geen duidelijkheid over het belang van die specifieke plek, de brug in de nabijheid van een tankstation. Aanvankelijk verhaalt u over een samenkomst tussen stamhoofden die er de volgende dag zou plaatsvinden, naar aanleiding van een uit de hand gelopen conflict tussen twee jongens die met water naar elkaar zouden hebben gegooid (CGVS 1, p. 26 en CGVS 2, p. 17). In dezelfde zinsnede beweerde u ook nog dat de omgeving van het station een plek was waar veel legerwagens en "rangers" passeerden, waarmee u laat uitschijnen dat het mogelijk om een aanslag op overheidspersoneel ging

(CGVS 1, p. 26). Het CGVS merkt op dat beide scenario's onwaarschijnlijk in de oren klinken. In het eerste geval is het weinig geloofwaardig dat een brug het toneel zou vormen van een bijeenkomst tussen dorpsouderen. In het andere geval ziet het CGVS niet in waarom de taliban niet een meer strategischere plek zouden uitkiezen om een legerkonvooi aan te vallen, namelijk uit het zicht van mogelijke pottenkijkers.

Ook bij het vervolg van uw asielrelaas heeft het CGVS haar bedenkingen. Nadat de politie ter plaatse kwam en de bom ontmanteld werd, trok u naar het huis van uw maternale oom. In samenspraak met uw vader en moeder werd beslist dat u Afghanistan moest verlaten. De nacht voor uw vertrek zouden de taliban echter een raid hebben uitgevoerd op uw ouderlijk huis en uw vader hebben meegenomen (CGVS 1, p. 24). De door u geschetste feiten konden evenwel niet overtuigen, niet in het minst omdat u afwijkende verklaringen aflegde over het tijdstip dat u op de hoogte werd gebracht van uw vader zijn ontvoering. Eerst verklaarde u dat u het nieuws de volgende ochtend vernam, toen uw moeder u contacteerde (CGVS 1, p. 24 en CGVS 2, p. 17). Enkele zinnen later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud beweerde u evenwel dat u pas in België op de hoogte kwam van zijn ontvoering, nadat uw maternale oom u telefoneerde (CGVS 1, p. 24). Daarnaast is het ook opvallend dat u het CGVS geen concrete informatie en details kan verschaffen over deze aanval op uw ouderlijke huis, ondanks contacten met het thuisfront na aankomst hier (CGVS 1, p. 27, 11). Gezien u nog met uw familie sprak kan verwacht worden dat u meer informatie zou hebben vergaard over deze gebeurtenis.

Met betrekking tot de ontvoering van uw vader moet bovendien opnieuw gewezen worden op het onlogische handelen van de taliban. U laat verschillende keren uitschijnen dat uw vader gebruikt werd als een soort drukkingsmiddel opdat u zich zou aangeven bij de taliban (CGVS 1, p. 12 en p. 27). Deze uitleg valt evenwel moeilijk te rijmen met het vervolg van uw verhaal. U gaf zich immers nooit aan bij de taliban, desalniettemin lieten ze uw vader toch vrij (CGVS 1, p. 12). De vraag rijst dan ook waarom de taliban hem in de eerste plaats zouden hebben meegenomen. Hiernaar gevraagd beargumenteerde u dat de taliban hem vrijlieten dankzij de tussenkomst van de dorpsouderen. U sprak over een "traditionele afspraak" en verklaarde dat de ouderen aan de taliban meedeelden dat ze met u mochten afrekenen maar dat ze niet uw vader, die oud en zwak is, bij dit probleem mochten betrekken (CGVS 1, p. 27). In het licht van uw eerdere verklaringen klinkt deze argumentatie bijzonder onlogisch. Eerder in uw relaas vormden de dorpsouderen nog het doelwit van een potentiële aanslag door de taliban en nu zouden deze taliban plots luisteren en gehoor geven aan de instructies van de dorpsouderen.

Als laatste element dient nog opgemerkt te worden dat het bizar is dat, als de feiten zich inderdaad zo zouden hebben afgespeeld als door u verklaard, u als enige in dit hele verhaal gevisieerd werd door de taliban. Gevraagd of bijvoorbeeld de eigenaar van het tankstation ook het mikpunt werd van het geweld van de taliban, vertelde u aanvankelijk dat hij niets verkeerd deed en dat u had gesproken over de bom (CGVS 1, p. 27). Als het CGVS u er vervolgens op wijst dat het de eigenaar was die de politie op de hoogte bracht, zoals u zelf eerder verklaarde, stelde u onder meer dat u niet weet of hij problemen heeft gekregen omdat u niet meer in Afghanistan bent (CGVS 1, p. 28). Het CGVS mag evenwel verwachten dat u zich uitvoerig zou laten informeren door het thuisfront over de laatste ontwikkelingen met betrekking tot uw problemen met de taliban. Eerder tijdens dat eerste persoonlijke onderhoud had u immers al aangegeven dat er zeker wel contact was tussen u en uw familie (CGVS 1, p. 11). Dat u dit klaarblijkelijk niet deed, en hier blijkbaar geen interesse in heeft, zegt veel over de geloofwaardigheid van deze problemen met de taliban.

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en kan u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet dan ook niet toegekend worden.

De documenten die u voorlegde, kunnen de bovenstaande appreciatie van het CGVS niet weerleggen. Uw taskara, die van uw vader en zijn stemkaart dienen enkel ter staving van uw identiteit en afkomst, elementen die in de motivering niet betwist worden. Wat betreft uw arbeidsovereenkomst, de dreigbrief van de taliban en de brief van de ouderen merkt het CGVS op dat documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende functie hebben en ze niet het vermogen hebben om de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien moet benadrukt worden dat u niet echt vertrouwd lijkt met deze stukken aangezien u nauwelijks op de hoogte bent van de inhoud van enkele van deze documenten (CGVS 2, p. 13-14). Voorts vertoont uw beweerde arbeidsovereenkomst een bijzonder gefabriceerd karakter. Het is allesbehalve een authentiek document, de voorkant is een scheef afgedrukte kopie van een template. Bovendien is deze template niet ingevuld, en de werkovereenkomst staat enkel op de achterkant genoteerd. Uw beargumentering, of correcter het gebrek er aan, waarom de overeenkomst op de achterkant genoteerd werd kon evenmin overtuigen (CGVS 2, p. 14). Het lijkt nog zacht uitgedrukt om te stellen dat de bewijswaarde ervan dan ook relatief is. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk, tegen betaling, te verkrijgen zijn. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere

personen of instituten dan de staat. Valse documenten zijn vaak niet van echte te onderscheiden (zie landeninformatie, document 1).

Ook de opmerkingen op de notities van het persoonlijke onderhoud die het CGVS op 9 september 2020 ontving en bijgevoegd werden aan het administratief dossier kunnen de conclusie niet ongedaan maken. Het merendeel van de opmerkingen handelt over de schrijfwijze van plaatsnamen, niet over de redenen van uw vertrek uit Afghanistan, en deze wijzigen niets aan de uiteindelijke beslissing.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen,

IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Paktia te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 258-266, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. Paktia ligt in het oosten van Afghanistan, aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan.

Paktia wordt omschreven al een provincie waar sterke tribale connecties en de cohesie tussen lokale gemeenschappen het ontstaan van warlordisme belemmert, maar ook de invloed van de staat beperkt. De provincie is een bolwerk van de Taliban, maar ook het Haqqani-netwerk is er prominent aanwezig. Er wordt ook melding gemaakt van de aanwezigheid van TTP. Paktia is voorts één van de provincies waar sterke banden waargenomen worden tussen de taliban en georganiseerde criminele groepen die betrokken zijn bij drugshandel en afpersing.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Paktia ruw geschat 612.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 218 burgerslachtoffers vielen, een daling van 49% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 651 veiligheidsincidenten gemeld.

Verder blijkt dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Gardez en Zurmat, alwaar bijna de helft van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Paktia plaatsvinden is voorts doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de

vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Anderzijds vonden er ook militaire operaties van het Afghaanse leger, in samenwerking met de coalitietroepen en pro-regeringsmilitiegroepen, plaats. Bijna een derde van de gerapporteerde veiligheidsincidenten betreffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten het gebruik van explosieven op afstand/landmijnen/IED door AGE's en lucht-/droneaanvallen. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie. Ook zoeken IDP's uit andere provincies hun toevlucht in Paktia.

De provincie Paktia werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar de mate van willekeurig geweld hoog is zodat een mindere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in Paktia sinds de publicatie van voornoemde EASO Guidance Note gewijzigd is, in die zin dat willekeurig geweld er niet langer op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Paktia is een gebied waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. in. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Paktia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Paktia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Paktia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4.3, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen "48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De Raad duidt er vooreerst op dat artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet met ingang van 1 september 2013 werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.2. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4.3, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (nu richtlijn 2011/95/EU), wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel

48/6, § 5, c) van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2016-2017*, nr. 2548/001, p. 47-49). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffende artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad duidt erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat verzoekende partij de door haar voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dit gelet op verschillende onaannemelijkheden en inconsistenties in haar verklaringen dienaangaande. Meer bepaald wordt gewezen op (i) haar vage en onsamenhangende verklaringen over de inhoud van haar job waardoor het niet waarschijnlijk is dat zij 's nachts als toezichter van een tankstation aan de slag is geweest in Afghanistan; (ii) haar onaannemelijke verklaringen over haar ontmoeting met de taliban en in het bijzonder de onaannemelijkheid dat de taliban op dergelijke opzichtige en risicovolle wijze te werk zouden gaan door een buitenstaander, en dan nog wel een toezichthouder, bij hun operatie te betrekken aangezien de kans op vroegtijdige detectie van de bom op

die manier aanzienlijk vergrootte; (iii) haar afwijkende verklaringen over het tijdstip waarop zij op de hoogte werd gebracht van de ontvoering van haar vader; (iv) de vaststelling dat zij evenmin enige concrete informatie en details kon verschaffen over de aanval op haar ouderlijk huis, ondanks contacten met het thuisfront na aankomst in België; (v) het onlogisch handelen van de taliban wat betreft de ontvoering van haar vader, aangezien verzoekende partij beweert dat haar vader gebruikt werd als een soort drukingsmiddel opdat zij zich zou aangeven bij de taliban doch vastgesteld moet worden dat uit het vervolg van haar verhaal blijkt dat de taliban haar vader vrijlieten hoewel verzoekende partij zichzelf nooit aangaf; en (vi) het opmerkelijke gegeven dat verzoekende partij blijkbaar als enige in dit hele verhaal gevisieerd werd en niet bijvoorbeeld ook de eigenaar van het tankstation, temeer nu het deze laatste was die de politie op de hoogte bracht, en verzoekende partij bovendien, hiermee geconfronteerd, verklaart niet te weten of de eigenaar problemen heeft gekregen, terwijl nochtans van haar verwacht mag worden dat zij zich uitvoerig zou laten informeren door het thuisfront over de laatste ontwikkelingen met betrekking tot haar problemen met de taliban.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er allerm minst in slaagt voormelde vaststellingen *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren.

2.2.6.1. Verzoekende partij werpt vooreerst op dat haar niet kan worden tegengeworpen dat haar takenpakket zeer eenvoudig was, wijst erop dat zij een arbeidsovereenkomst heeft bijgebracht, onderstreept verder dat zij voldoende inspanningen heeft verricht om duidelijk te maken waarom de brug zo'n belangrijke plek was voor de taliban en benadrukt ook nog dat haar vader werd vrijgelaten na tussenkomst van de ouderen.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij hiermee niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het uiten van loutere vergoelijkungen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is geenszins dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. In het bijzonder gaat zij voorbij aan de pertinente vaststellingen dat (i) zij over haar takenpakket bij het tankstation duidelijk inconsistente verklaringen aflegde, nu zij eerst beweerde dat zij ook het aanpalend voedingswinkeltje uitbaatte maar nadien dan weer plots stelde dat zij niet in de voedingswinkel stond, dat deze winkel s' avonds gesloten was en dat zij enkel toezichthouder was; (ii) de beide scenario's van verzoekende partij omtrent waarom de taliban de brug kozen als locatie voor hun bom onwaarschijnlijk zijn, aangezien het zowel weinig geloofwaardig is dat de brug het toneel zou vormen van een bijeenkomst tussen dorpsouderen als dat de taliban deze brug zouden uitkiezen om een legerkonvooi aan te vallen en niet een meer strategischere plek zou kiezen; en (iii) verzoekende partij eerder nog stelde dat de dorpsouderen het doelwit vormden van een potentiële aanslag door de taliban waardoor het allerm minst plausibel is dat deze taliban bij de ontvoering van haar vader plots zouden luisteren en gehoor geven aan de instructies van de dorpsouderen.

Wat betreft nog de bijgebrachte arbeidsovereenkomst, onderstreept de Raad dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aangezien het een bijzonder gefabriceerd karakter vertoont en allesbehalve een authentiek document betreft, gelet op de vaststelling dat de voorkant een scheef afgedrukte kopie van een template betreft, deze template bovendien niet is ingevuld en de werkovereenkomst enkel op de achterkant staat genoteerd.

2.2.7.1. Betreffende haar afwijkende verklaringen over het tijdstip waarop zij op de hoogte werd gebracht van de ontvoering van haar vader, stelt verzoekende partij dat "*(h)et (...) niet uitgesloten (is) dat verzoeker eerst de vraag niet goed had begrepen*".

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij deze inconsistente verklaringen aflegde toen zij haar relaas vrij aan het vertellen was, dus zonder dat zij gestuurd werd door vragen. De uitleg dat zij de vraag eerst niet goed zou hebben begrepen, kan dan ook allerm minst aanvaard worden. De Raad onderstreept dat verzoekende partij toen zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud de kans kreeg haar relaas vrij te vertellen aanvankelijk duidelijk aangaf dat de nacht voor haar vertrek de taliban een raid hadden uitgevoerd op haar ouderlijk huis en haar vader hadden meegenomen en dat zij het nieuws de volgende ochtend vernam, toen haar moeder haar contacteerde ("*(...) ik ben dan vertrokken, die nacht nog gebleven, en 's ochtends moeder gebeld en zei dat huis aangevallen werd en vader ontvoerd (...)*") (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 28/07/2020, p. 24)). Nadien is zij dan het land ontvlucht (notities CGVS d.d. 28/07/2020, p. 24). Derhalve gaf zij duidelijk aan dat zij reeds voor haar vertrek op de hoogte was van de ontvoering van haar vader, waardoor haar verklaring even later

dat zij toen zij in België was van haar oom vernomen heeft dat haar vader ontvoerd was (notities CGVS d.d. 28/07/2020, p. 24) inconsistent is met haar vorige verklaringen.

2.2.8.1. Verder voert verzoekende partij nog aan dat zij niet (voldoende) werd geconfronteerd met de vermoedens en conclusies van verwerende partij.

2.2.8.2. De Raad wijst er evenwel op dat er voor de commissaris-generaal geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat en dat voorts geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen.

Voor zover verzoekende partij wilt aanvoeren dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden in haar verklaringen, wijst de Raad nog op het volgende. Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”*

De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt: *“Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.*

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder “relevant element”, kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet.

Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419).

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar, zoals blijkt uit het voorgaande, *in casu* niet overtuigt.

2.2.9.1. Daarnaast benadrukt verzoekende partij nog dat haar verklaringen *“voor een groot deel, indien rekening wordt gehouden met zijn profiel, geloofwaardigheid kunnen zijn aangezien er geen ernstige tegenstrijdigheid in zijn verklaringen vast te stellen valt”*.

2.2.9.2. De Raad wijst er evenwel op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan blijken uit tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoeker, doch tevens uit onder andere vaagheden en onaannemelijkheden in het beweerde asielrelaas. Zij het er bovendien op gewezen dat wel degelijk ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld, met name over haar takenpakket bij het tankstation en over het moment waarop zij de ontvoering van haar vader vernam. De Raad is van oordeel dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en vaagheden in de verklaringen van verzoekende partij, die betrekking hebben op essentiële elementen van haar asielrelaas, wel degelijk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft door haar tewerkstelling in Afghanistan en haar verblijf in Europa en dat de kans reëel is dat zij door haar verblijf in Europa als vermogend en/of verwesterd beschouwd zal worden, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar een risicoprofiel om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, doch dat zij hiertoe concrete feiten of omstandigheden dient aan te tonen op basis waarvan het voldoende aannemelijk kan worden geacht dat het risico op vervolging zich in haar hoofde

materialiseert. Verzoekende partij toont dit evenwel op geen enkele wijze *in concreto* aan. Waar zij verwijst naar haar tewerkstelling in Afghanistan, benadrukt de Raad dat uit wat voorafgaat blijkt dat zij de door haar beweerde tewerkstelling als toezichthouder in een tankstation in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij evenmin *in concreto* aantoont dat zij dermate verwesterd is dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en er haar leven niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan bij een terugkeer naar Afghanistan geviseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Uit het enkele gegeven dat zij reeds een paar jaar in Europa verblijft kan zulks geenszins worden afgeleid.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoont dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.15., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.12. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij stelt in dit verband dat uit het “*EASO Afghanistan Security situation Country of Origin Information Report*” van september 2020 blijkt dat er in de provincie Paktia sprake is van willekeurig geweld en meent dat het bestaan van een gewapend conflict in haar regio een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt. Daarnaast bemerkt zij nog dat niet onderzocht werd of zij haar regio op een veilige manier kan bereiken en stelt zij dat uit voormeld EASO-rapport van september 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie op de weg tussen Kabul en Logar/Paktia in juli 2020 verergerd is.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met een loutere verwijzing naar het willekeurig geweld in de provincie Paktia – een situatie die geenszins wordt ontkend door verwerende partij – geenszins *in concreto* de vaststelling van verwerende partij weerlegt dat het willekeurig geweld er niet langer op grote schaal plaatsvindt en de provincie Paktia een gebied betreft waar slechts een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien aangetoond wordt dat de verzoeker specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Paktia,

zoals bevestigd in de “EASO Country Guidance Note: Afghanistan” van december 2020 door verwerende partij bijgebracht bij aanvullende nota van 19 april 2021.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij omwille van persoonlijke omstandigheden een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de provincie Paktia. Waar verzoekende partij dienaangaande immers aanvoert dat zij een verhoogd risico loopt omwille van haar verblijf in Europa, dient immers te worden vastgesteld dat zij ongeveer twee jaar in Europa verblijft en dat zij op geen enkele wijze *in concreto* verduidelijkt op welke wijze zij omwille van haar verblijf in Europa een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in Paktia. Voor zover verzoekende partij meent dat zij gevisieerd zal worden omwille van haar verblijf in Europa, onderstreept de Raad dat zulks verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet en dat dit reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek van haar nood aan internationale bescherming (zie punt 2.2.10.). Door verzoekende partij worden geen andere concrete elementen aangebracht waaruit blijkt dat zij omwille van persoonlijke omstandigheden een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Evenmin kunnen uit het administratief dossier concrete elementen worden ontwaard die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij omstandigheden bestaan die tot het gevolg hebben dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar de veiligheidssituatie op de weg tussen Kabul en de provincie Paktia, stelt de Raad evenwel vast dat uit voormeld EASO-rapport van september 2020, en het internetartikel waarnaar dienaangaande in dit rapport verwezen wordt, niet blijkt dat de veiligheidssituatie op deze weg van die aard is dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie blijkt dat wegens het strategisch belang van deze weg, zowel voor de Afghaanse overheid als de gewapende groeperingen, enerzijds de Afghaanse veiligheidsdiensten gerichte veiligheidsoperaties op deze weg uitvoeren en anderzijds ook de gewapende groeperingen van hun kant aanvallen uitvoeren op de Afghaanse veiligheidsdiensten. Deze veiligheidsincidenten zijn evenwel doelgericht van aard en nergens uit de bijgebrachte informatie blijkt dat hierbij veel burgerslachtoffers vallen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van respectievelijk 28 juli 2020 en 8 oktober 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit telkens met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT